

Arrest

nr. 186 896 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2017 houdende bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HAUWEN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 mei 2017 wordt verzoekster door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem staande gehouden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt diezelfde dag een beslissing tot terugdrijving. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

Op05 mei 2017..... om10.15..... uur, aan de grensdoorlaatpost
...Brussel Nationaal.....,
werd door ondergetekende,
...(....).....
de heer / mevrouw :
naam M(...) voornaam S(...) A(...)
geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Ghana
houder van het document nationaal paspoort van Ghana nummer (...)
afgegeven te Accra op : 04.04.2014

houder van de Belgische verblijfstitel nr. (...) van het type C afgegeven door gemeente Seraing geldig
van 01.10.2015 tot 01.10.2020

afkomstig uit Accra met SN290 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer
van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar)
wordt geweigerd,
krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,
het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de
verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

U komt naar België terug op basis de Identiteitskaart voor Vreemdelingen/C-kaart met nummer (...),
geldig van 01.10.2015 tot 01.10.2020.

Uit de uitreisstempel dd. 28.10.2015 in uw nationaal paspoort blijkt dat u het Belgisch grondgebied
verlaten heeft sinds meer dan 1 jaar.

Artikel 19, § 1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het
verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een
Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op
terugkeer in het Koninkrijk.

Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling, die op grond
van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit, zijn recht op terugkeer wanneer hij
gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat
of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EU-burger of het
familielid van een Eu-burger die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer
in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister,
al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart
van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan
twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen
voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam
verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra
de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig
ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende
maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten
het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit
van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980
betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen.

Artikel 39, §3, 1° van KB van 08.10.1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs-
of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar
op voorwaarde dat deze "vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en
het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te

verlaten en er terug te keren.” Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door het gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft, en uw verblijfsdocument bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.

[...]”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 2, 3, 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het recht om te worden gehoord en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“☐ *Premier grief.*

Suivant l'article 2 de la loi sur les étrangers : « Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur : 1° soit des documents requis en vertu d'un traité international, d'une loi ou d'un arrêté royal... ».

Suivant l'article 3 dont la décision fait application, « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants : 1° ... 3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé... ».

En l'espèce, il n'est pas contesté que la requérante est porteuse d'un passeport et titulaire d'une carte de séjour valable jusqu'au 1er octobre 2020, soit les documents requis par l'article 2 de la loi.

Partant, la décision est constitutive d'erreur manifeste et méconnaît les articles 2 , 3 et 62 de la loi.

☐ *Deuxième grief.*

Suivant l'article 19 de la loi sur les étrangers : « § 1er. L'étranger, qui est porteur d'un titre de séjour ou d'établissement belge valable et quitte le pays, dispose d'un droit de retour dans le Royaume pendant un an ».

Suivant l'article 42quinquies de la même loi : « § 7. Une fois acquis, le droit de séjour permanent ne se perd que par des absences du Royaume d'une durée supérieure à deux ans consécutifs ».

En l'espèce, la requérante a présenté une carte C valide du 01.10.2015 au 01.10.2020 , ce qui implique un droit de séjour illimité et donc permanent. La décision semble lui reprocher d'avoir quitté le territoire depuis plus d'un an. Ainsi que le renseigne la décision, elle a quitté le territoire le 28.10.2015. Madame M(...) a certes quitté le territoire depuis plus d'un an, mais pas pour une durée supérieure à deux ans consécutifs. Retirant le séjour à la requérante et la refoulant ,alors qu'elle bénéficie d'un droit de séjour permanent sur base des articles 40, 40bis, 40ter et suivants de la loi sur les étrangers, la décision est constitutive d'erreur manifeste et méconnaît les articles 19 et 42 quinquies §7 de la loi.

☐ Troisième grief.

Suivant l'article 62 de la loi sur les étrangers :

« § 1er. Lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour ou de retirer le séjour d'un étranger qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume ou qui a le droit d'y séjourner plus de trois mois, l'intéressé en est informé par écrit et la possibilité lui est offerte de faire valoir les éléments pertinents qui sont de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision.

L'intéressé dispose d'un délai de quinze jours, à partir de la réception de l'écrit visé à l'alinéa 1er, pour transmettre les éléments pertinents par écrit. Ce délai peut être réduit ou prolongé si cela s'avère utile ou nécessaire à la prise de décision, compte tenu des circonstances propres au cas d'espèce.

L'obligation prévue l'alinéa 1er ne s'applique pas dans les cas suivants : 1° si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent; 2° si les circonstances particulières, propres au cas d'espèce, s'y opposent ou l'empêchent, en raison de leur nature ou de leur gravité; 3° l'intéressé est injoignable ».

A supposer que la requérante ne soit pas visée par cette disposition, le principe général prescrivant le droit d'être entendu lui est applicable :

« Concernant les mesures ou les décisions autres que les décisions de fin de séjour ou de retrait de séjour, le droit d'être entendu continuera à s'appliquer en tant

que principe général de droit ...L'étranger en court séjour (moins de 3 mois) ne bénéficiera pas des règles de procédure prévues pour les étrangers en long séjour mais il pourra toujours se prévaloir du droit d'être entendu comme principe général de droit, comme cela est déjà le cas. L'étranger en court séjour sera donc soumis au même régime que celui applicable aux étrangers en séjour illégal ».

(<http://www.lachambre.be/FLWB/PDF/54/2215/54K2215001.pdf> - exposé des motifs de la loi du 24 février 2017 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale - M.B. 2017 04-19).

En l'espèce, la requérante n'a été invitée à s'exprimer ni par écrit ni même oralement sur sa situation familiale, alors que :

- Vivent en Belgique sa mère, sa soeurs et ses frères, tous belges.
- Elle est mère de trois enfants, deux américains, l'autre admis au séjour en Belgique.
- Une procédure de naturalisation est en cour.

☐ Quatrième grief.

La requérante est mère de trois enfants en bas âge, dont l'un est autorisé au séjour en Belgique et deux autres sont de nationalité américaine. Par l'effet de la décision, la requérante se trouve dans l'impossibilité de revenir en Belgique avec ses enfants. Ainsi qu'exposé, sa propre mère est de nationalité belge, ainsi que sa soeur et ses frères. La décision ne tient nul compte de cette situation familiale que la partie adverse ne pouvait ignorer et n'aurait pas ignoré si elle avait pris soin d'interroger la requérante avant de lui retirer son séjour et la refouler. En l'espèce, il n'apparaît pas des motifs de la décision que la ministre ait pris en considération, ne fut-ce que dans son principe, l'atteinte qu'elle portait à la vie privée et familiale de la requérante, tandis que la décision ne précise pas en quoi en quoi la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale, ou la protection des droits et libertés d'autrui seraient compromis par la présence en Belgique de Madame M(...) (violation de l'obligation de motivation et de l'article 8 CEDH) ; la décision n'est pas prise en application de l'article 7 alinéa.1.3° de la loi, tandis que suivant l'article 74/13 : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Selon cette même Cour, « l'éclatement d'une famille constitue une ingérence très grave. Dès lors, pareille mesure doit reposer sur des considérations inspirées par l'intérêt de l'enfant et ayant assez de poids et de solidité » (arrêt Olsson c. Suède du 24 mars 1988, série A no 130, pp. 33-34, § 72).

☐ Cinquième grief.

Suivant l'article 39/79 de la loi sur les étrangers :

« §1er. Sous réserve du paragraphe 3 et sauf accord de l'intéressé, aucune mesure d'éloignement du territoire ne peut être exécutée de manière forcée à l'égard de l'étranger pendant le délai fixé pour l'introduction du recours introduit contre les décisions visées à l'alinéa 2 ni pendant l'examen de celui-ci, et de telles mesures ne peuvent être prises à l'égard de l'étranger en raison de faits qui ont donné lieu à la décision attaquée. Les décisions visées à l'alinéa 1er sont : ...

7° toute décision de refus de reconnaissance du droit de séjour à un citoyen de l'Union ou un membre de sa famille visé à l'article 40 bis, sur la base de la réglementation européenne applicable, ainsi que toute décision mettant fin au séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille visé à l'article 44 bis ».

La décision met fin au séjour de la requérante, visant l'article 42quinquies de la loi.

Le refoulement constitue une mesure d'éloignement du territoire.

Telle mesure ne pouvait être prise en vertu de l'article 39/79 précité, ainsi que l'a jugé récemment le Conseil d'Etat (arrêt n°238.170 du 11 mai 2017) :

«Conformément à l'article 39/79, § 1er, alinéa 1er, de la loi, si l'étranger fait l'objet d'une mesure d'éloignement visée à l'alinéa 2, celle-ci ne peut être exécutée pendant le délai fixé pour l'introduction du recours et l'examen de celui-ci. S'il fait l'objet d'une décision visée à l'alinéa 2 qui n'est pas une mesure d'éloignement, une telle mesure ne peut être « prise » pendant le délai fixé pour l'introduction du recours et l'examen de celui-ci.

Contrairement à ce que soutient le requérant, dès lors que l'article 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que, pendant les délais qu'il précise, aucune mesure d'éloignement, justifiée par les mêmes faits ayant mené à l'adoption d'une des décisions visées à son alinéa 2 qui fait l'objet du recours, ne peut être prise et dès lors que le requérant n'est donc pas en séjour illégal durant ces délais, la partie adverse ne peut adopter une mesure d'éloignement, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 ».

2.2.2.2. In een eerste onderdeel houdt verzoekster een schending voor van de artikelen 2, 3 en 62 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het niet betwist wordt dat zij in het bezit is van een paspoort en een C-kaart, geldig tot 1 oktober 2020, zijnde de documenten die worden vereist krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet. De *in casu* bestreden beslissing zou bijgevolg een schending inhouden van voormelde bepalingen.

In een tweede middelonderdeel wordt de schending aangevoerd van artikel 19 en artikel 42quinquies, §7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt dat zij een C-kaart heeft, geldig van 1 oktober 2015 tot 1 oktober 2020, hetgeen impliceert dat zij een duurzaam en dus onbeperkt en permanent verblijfsrecht heeft enerzijds, en dat zij het Belgische grondgebied niet heeft verlaten voor een duur die twee jaar overschrijdt anderzijds, zodat verkeerdelijk toepassing werd gemaakt van artikel 19 van de Vreemdelingenwet doch toepassing had moeten worden gemaakt van artikel 42quinquies, §7 van dezelfde wet.

De beide middelonderdelen worden samen beoordeeld.

Het wordt niet betwist dat verzoekster op 1 oktober 2015 in het bezit werd gesteld van een C-kaart, geldig tot 1 oktober 2020. Evenmin wordt betwist dat zij kort daarna, op 28 oktober 2015 het Rijk heeft verlaten, zonder dat zij, zoals artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit dat voorschrijft, vóór haar vertrek bewezen heeft dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van haar verblijfplaats kennis heeft gegeven van haar voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

Artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij

gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

Verzoekster stelt dat niet artikel 19 moest worden toegepast, maar artikel 42^{quinqies}, §7 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, het slechts kan worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Zij gaat ervan uit dat zij een duurzaam recht op verblijf heeft, omdat haar C-kaart geldig is van 1 oktober 2015 tot 1 oktober 2020.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoekster weliswaar in het bezit is van een C-kaart, maar dat hieruit nog niet blijkt dat zij zich zou kunnen beroepen op een duurzaam verblijfsrecht, en derhalve op de langere periode van afwezigheid die artikel 42^{quinqies}, §7 van de Vreemdelingenwet toelaat.

Opdat zij haar duurzaam recht op verblijf erkend zou zien, moet zij aantonen dat zij gedurende een periode van vijf jaar ononderbroken in het Rijk heeft verbleven. Daartoe moet zij, naar luid van artikel 56 van het Vreemdelingenbesluit, een aanvraag indienen bij het gemeentebestuur via de bijlage 22. Bij deze aanvraag moet het familielid alle bewijzen overmaken die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor duurzaam verblijf, zoals voorzien in artikelen 42^{quinqies} en 42^{sexies} van de wet.

Verzoekster toont niet aan dat zij een dergelijke aanvraag heeft ingediend, laat staan dat de minister of zijn gemachtigde krachtens diezelfde bepaling haar duurzaam verblijfsrecht heeft erkend of heeft nagelaten dat binnen de reglementair bepaalde termijn te doen en zij daarop de “duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” zou hebben ontvangen overeenkomstig het model van de bijlage 9bis, F+-kaart genoemd. Een dergelijk stuk ligt niet voor.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat de verwerende partij een onrechtmatige toepassing heeft gemaakt van artikel 19 van de Vreemdelingenwet, en zich had moeten steunen op artikel 42^{quinqies} van diezelfde wet. Het is *prima facie* immers niet aangetoond dat deze laatste bepaling *in casu* van toepassing is.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Artikel 3, 3° van deze wet bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;"

Artikel 35, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

"Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39."

Aangezien geen onrechtmatige toepassing van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt, en gelet op het hiervoor geciteerde artikel 35, tweede lid, toont verzoekster evenmin aan dat zij voldeed aan artikel 2 van de Vreemdelingenwet zodat ten onrechte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 3, 3° van deze wet.

Het eerste en tweede middelonderdeel zijn niet ernstig.

2.2.2.3. In het derde middelonderdeel beroept verzoekster zich op artikel 62 van de Vreemdelingenwet en op het hoorrecht.

Artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar."

Uit artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, zijn recht op terugkeer verliest indien hij langer dan een jaar afwezig blijft uit het Rijk, tenzij is voldaan aan de voorwaarden van artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit. Hiervoor werd al vastgesteld dat dat laatste niet het geval is, zodat verzoekster het recht op terugkeer van rechtswege verliest. Ter zake kan ook nog worden verwezen naar artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit, dat hiervoor reeds aan bod is gekomen.

Daargelaten de vraag of artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, gelet op het hiervoor vastgestelde, *in casu* van toepassing is, moet erop worden gewezen dat verzoekster, toen zij werd staande gehouden op de luchthaven en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om verklaringen af te leggen, getuige het verslag van de afdeling grenscontrole van de federale politie, en dat zij op geen enkele wijze aantoonde dat het niet mogelijk was om daar te laten gelden wat zij nu in haar verzoekschrift aanhaalt, met name dat zij in België woonde met haar moeder en broers en zussen, die alle Belg zijn, dat zij de moeder is van drie kinderen, waarvan twee met de Amerikaanse nationaliteit en één met verblijfsrecht in België én dat een procedure tot naturalisatie hangende is. Dat zij niet werd gehoord is in de gegeven omstandigheden niet aannemelijk gemaakt. Daarenboven valt ook niet in te zien hoe de bestreden beslissing mogelijks een andere wending had kunnen krijgen indien zij deze elementen zou hebben aangebracht, zodat niet is aangetoond dat verzoekster enig belang heeft bij haar grief. Terzake moet worden verwezen naar de beoordeling van het vierde middelonderdeel en, voorts naar het feit dat niet valt in te zien hoe een hangende naturalisatieprocedure van enige invloed zou kunnen zijn op de reeds aangehaalde van rechtswege toepasselijke bepalingen van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar grief.

Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.2.4. In het vierde middelonderdeel betoogt verzoekster dat zij drie jonge kinderen heeft waarvan eentje een verblijfsrecht heeft in België en twee die de Amerikaanse nationaliteit hebben en dat zij, door de bestreden beslissing wordt verhinderd om terug naar België te komen met haar kinderen. Voorts betoogt zij dat haar moeder en broers en zussen de Belgische nationaliteit hebben en dat daarmee geen rekening is gehouden, terwijl dit niet had kunnen zijn veronachtzaamd wanneer verzoekster zou zijn gehoord. Zij wijst op een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en betoogt dat hieromtrent geen enkele motivering is terug te vinden terwijl de beslissing niet is genomen op grond van artikel 7, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Opdat verzoekster zich op deze bepaling zou kunnen beroepen, moet zij aantonen dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoekster verwijst naar haar moeder, broers en zussen die allen de Belgische nationaliteit hebben. De Raad stelt vast dat verzoekster meerderjarig is en inmiddels bijna 29 jaar oud. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

Verzoekster brengt *in casu* geen enkel concreet element aan dat zou wijzen op deze bijkomende banden van afhankelijkheid, terwijl de stukken van het dossier eerder tegendindicaties aan de oppervlakte brengen: hoewel uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds in 2006 in België was, blijkt er evenzeer uit dat zij eind november 2010 in Ghana verbleef, en vervolgens in mei 2011 via de ambassade in Abidjan een visumaanvraag kort verblijf heeft ingediend voor België. In de feiten uiteenzetting dan weer geeft zij zelf aan dat haar twee jongste kinderen zijn geboren in 2013 en 2015 in Ghana.

Verzoekster toont niet aan dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België met haar moeder en broers en zussen, zodat zij zich op dat vlak niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de verwijzing naar haar kinderen hult verzoekster zich in vaagheid: zij betoogt dan wel dat de bestreden beslissing haar verhindert om samen met haar kinderen terug te komen naar België, maar uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat zij in het gezelschap was van deze kinderen toen zij op de luchthaven werd tegengehouden. Verder toont zij evenmin aan dat de kinderen thans in België zouden zijn, en maakt zij evenmin haar bewering dat één van de kinderen verblijfsrecht zou hebben in België hard. Op de uitdrukkelijke vraag ter zitting, moest de raadvrouw van verzoekster te kennen geven zelf niet op de hoogte zijn van de huidige verblijfplaats van de kinderen.

Nu niet vaststaat waar de kinderen van verzoekster verblijven, toont zij niet aan dat de bestreden beslissing, door haar niet terug toe te laten op het Belgisch grondgebied, in de weg staat van een gezinsleven met deze kinderen. Ook om die reden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar moeder en broers en zussen, en evenmin dat de bestreden beslissing in de weg zou staan van een gezinsleven met haar kinderen. Gelet op deze vaststelling en aangezien niet wordt toegelicht waar precies de kinderen verblijven, en zij in ieder geval hun moeder niet vergezelden op het ogenblik dat zij zich aanbod aan de grens, kan niet worden ingezien welk belang verzoekster zou hebben bij het middelonderdeel dat er precies op gericht is om de bestreden beslissing te laten schorsen op grond van het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met en niet zou zijn gemotiveerd over een niet-weerhouden gezinsleven dan wel over het hoger belang van de kinderen van wie niet is geweten waar ze zijn. Er wordt verder geen enkel argument aangevoerd dat betrekking zou hebben op verzoeksters gezondheid.

Een en ander brengt ook met zich mee dat niet is aangetoond welk belang verzoekster heeft bij haar argument dat over deze elementen niet werd gemotiveerd.

Het vierde middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.2.5. In een vijfde onderdeel, ten slotte, houdt verzoekster een schending voor van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, en meer in het bijzonder van het 7° van deze bepaling.

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

[...]

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;”

Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat de thans bestreden beslissing de beëindiging inhoudt van haar verblijfsrecht op grond van artikel 42^{quinqies} van de Vreemdelingenwet. Het weze herhaald dat het *in casu* gaat om een teruggedrijving tengevolge van het van rechtswege verlies van verzoeksters recht op terugkeer, op grond van artikel 19, §1 van diezelfde wet samengelezen met artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoekster toont niet aan dat artikel 39/79 *in casu* van toepassing is, en een schending van deze bepaling blijkt op het eerste gezicht dan ook niet.

Het vijfde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Het enige middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

A. WIJNANTS